

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Ad librum II. de sacrificio Missæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

eres Charissimi, ut divinae Gratiae benedictiojco-
secret, & Sanctificet hanc Patenam, ad confrin-
gendum in ea Corpus Domini nostri Jesu Chri-
sti, qui Crucis passionem sustinuit pro no-
strum omnium salute) Haec tenus oratio. Quo-
tiam igitur in Corporali, & Pyxide, neque
consecratur, neque per se confringitur Corpus
Christi; Ideo judicavit Ecclesia, satis ipsis esse
benedictionem, eamque ex congruitate du-
cta ex contactu eiusdem Christi Domini no-
stri. At voluit in Patena, & Calice consecra-
tionem; quia in ipsis, qua confringitur Chri-
sti Corpus, qua conficitur Christi Sanguis. E-
go autem in hoc num. 2. solum memini de
Consecratione sanguinis, quia solum propo-
situm fuit augmentum de Calice, non de Pa-
tena. Denique illud etiam hic observa, quod si
Ecclesia non iudicat, esse quid Metaphysicum,
requirere consecrationem in Patena, quia in
ipsa confringendum est Corpus Christi; nec
judicandum, quid Metaphysicum esse, requi-
rere Consecrationem Calicis, quia in ipso
Christi Sacratissimus Sanguis est conficiendus.

Cap. 3. §. 2. num. 7. fine, post illud, *A suis
Generalibus non fuerit* Adde.

De his vide nonnulla peculiariter pro nostris
ex Societate, praesertim pro Rectoribus Semi-
nariorum apud Delugo. *b*

Cap. 4. §. 3. n. 13. post illud *non verabuntur.*
Adde.

b Delugo
lib. 4. resp.
m. dub. 39
c Delugo
lib. 1. resp.
m. dub. 3.

Lege Io. Delugo, *c* qui negat Provin-
ciali Societatis posse dare facultatem cele-
brandi in nostra Aula V. G. ubi fieret Praesepe
Domini, nocte Sacri eiusdem Natalis, nisi Au-
la pro semper deputetur ad Sacra; hanc enim
deputationem requirit Privilegium Provincia-
li concessum.

Ibidem nu. 14. requisitalicentia. Adde.

Ex illo (*per se ipsos*) enascitur difficultas.
Quid enim? ergo non per alium? Respondeo
de hac difficultate diserte agit Delugo. *d* con-
cluditque non posse Provinciale committere
Rectori V. G. ut ipse Rector approbet depu-
tetque; posse tamen Rectori committere, ut ipse
Judicet de decetia loci, quo iudicio a Provin-
ciali accepto, etiam eo remote agente, poterit
idem Provincialis absens per litteras approbare.

d Delugo
m. dub. 4.

Eodem cap. 4. §. 4. nu. 17. Post illa Verba *de-*
e *Diam. p. sinero seu finiri necesse est.* Adde.

e *Diam. p. sinero seu finiri necesse est.* Adde.
9. tr. 1. resol.
17. contra
Zelliar. violari, Adde.

Ita tuse post haec scripta Diana, *e*

Cap. 5. §. 1. n. 15. fine, post illud *nequaquam*

Haec scripsi in prioribus Editionibus, sed in-
venio nunc contrarium fuisse declaratum a Sa-
cra Congr. & Rituum, quae vult Aram, subreptis
Reliquijs, etiam si fracta non fuerit, debere ite-
rum consecrari.

Eodem cap. 5. §. 6. num. 3. fine, post illud *si ne*
scrupulo reddi. Adde.

Denique Silvester merito docet, non esse sim-
pliciter necessarium, quod ante Alare sit orna-
tum pannis, seu pallio, nam aliqui, inquit, non
utuntur hoc pallio, vel propter praestantiam la-
pidis, vel propter paupertatem. Adderem ego,
ne tamen sit irreverenter deforme, Pari modo
non esse sub mortali necessarium pulvinar, id est
Cussum, Cereum, campanulam pro tempo-
re, quo elevatur Hostia, secluso contemptu, (&
quando haec haberi commode nequeunt, ne
sub veniali quidem) advertit Perseus *b*

Cap. 6. §. 2. num. 6. fine post illa verba, *de*
sam rigoroso praecepto. Adde.

Contra docet Verricelli, *c* sed mihi eius
rationes efficaces nequaquam videntur.

Ibidem §. 3. num. 1. versus medium post illa
verba expectanda nequaquam est. Adde.

Atque id intelligi etiam in diebus non festi-
vis, si adsint, qui sacro velint interesse, recte pro-
bat contra Nunnium Delugo: *d*

Cap. 7. §. 6. n. 3. fine post illud *Persona condi-*
tionibus. Adde.

Legatur omnino Suarez, *e*, qui pro ijs, qui
jam Ordinem susceperunt, de quibus loqui-
mur, ait, requiri quidem iudicium Episcopi, sed
id non esse dispensationem, sed declarationem
tantum; declarationem intellige authenticam,
scilicet a Superiore dimanantem; nam propte-
rea ego censeo, non sufficere, si fiat a Doctore
privato. Posse tamen fieri a Provinciali pro suis
subditis Regularibus, nudius tertius pro quodam
Patre Cappuccino Interrogatus putavi, quia fa-
tis illa pro subditis, est authentica declaratio.

a Apud
Barbos. in
sum. Decis.
Apost. V.
Celebrans
num. 2.

b Perseus.
lib. 1. de
Offi. Sacro-
ca. 8. dub.
8. nu. 77.
c Verricel-
li Tr. 8. qu.
mo. 30.

d Delugo. l.
1. resp. mor.
d. 12.
e Suarez.
de Cons. d.
31. sect. 1. n.
5. & 7.

ADDITIONES AD LIBRUM II.
de Sacrificio Missae.

Lib. 2. cap. 1. §. 3. num. 20. fine. Post illud. *Sa-*
cerdos post assumptum Calicem. Adde.

Quid si quis consuevit consecrare particulas
collocatas extra aram, & extra Corporale, sed
sufficienter sibi praesentes, putans, ex invincibi-
li ignorantia id rite fieri?

Respondeo, tunc eas futuras consecratas, quia
etiam si advertisset, consecrasset; ut supponis, (&
quidē valide consecrasset, quia sunt sufficienter

præfentes) unde is Sacerdos per accidens ratione suæ ignorantia, & consuetudinis, nec habet, nec præsumitur habere aliam voluntatem, id est voluntatem non consecrandi in illo situ, qui vere est indebitus, jam enim ipse putat, esse debitum atque adeo rite se, ac sine peccato consecrare, quare ipsi non obstat præsumptio à Suario, & à nobis dicta *num. 13. & num. 16.*

Cap. 7. §. 4. n. 2. ipso initio, post illa verba. *Rayman hac est. Si excommunicatus toleratus. Corrige (si excommunicatus non toleratus.)*

Eodem Cap. 7. §. 5. num. 2. sine post illud. *Ecclesia non precepit. Adde.*

Post hæc scripta volui recolere modum reconciliandi Ecclesiam violatam, quando non dum est consecrata, quem præsenbit Rituale Rom. Pauli V. nec illum inveni adeo brevem, ut modo dictum est ex Delugo: quare puto, ante Canonem inceptum absolute posse Missam omitti, cum prolixitas talis reconciliationis sufficientem causam det omittendi, sicuti dat Ecclesie consecratae propter non valde dissimilem prolixitatem.

Cap. 8. §. 8. nu. 3. sine dese illa Verba *ex his similia, quæ facile occurrere possunt ex toto ipso colligere poteris, & repone sequentia.*

Dian. p. 10. r. 12. nos. 10.

Diana referens a quæ hætenus in ultimo casu, in prima editione scripsi, sic habet. (Hæc opinio mihi non placet, nec enim Ecclesie Rubricæ præcipiunt turbationem Fidelium, sed reverentiam, quam ipsæ debent divinis Sacramento. Ideo puto, in tali casu, lotionem, barbam esse purgandam & aquam reponendam in Piscinam.) Hætenus Diana. Sed lector, vel mediocriter advertens judicet, an idem sit dicere, quod Ecclesia præcipiat turbationem Fidelium quod à me dici refert Diana, & dicere.

Melius est vitare turbationem Fidelium, quam Rubricarum apicem ejusmodi cautelas præcipientem observare, quod ego hoc in loco dico. Dum autem apicem dico, satis ostendo per episcopiam, vel per rationabilem interpretationem, casum, in quo adest Fidelium turbatio, esse à Rubricis exceptum. Illud ex Diana loci, approbo: Nam si cadat sanctissimus Christi sanguis in ipsius Sacerdotis barbam, licet abradenda non sit (quicquid non nemo doceat) tamen repetita b ter lotionem esse lavandam, lotionemque in Sacrarium immittendam puto. Immo si in barbam eiusdem celebrantis cadat fragmentum, vel Hostia consecrata, pa-

Barthol. ab Angel. apud Dian. l. cit.

ri modo judico barbam esse lavandam, ac lotionem in sacram piscinam proiciendam.

Dices. At cur non lavasti barbam illius viri communicaturi, hic autem lavas barbam celebrantis?

Respondeo. Merito id facio, quia in illo timebatur rationabiliter turbatio, at hic in Sacerdote, qui sacra mysteria probe novit & spectat, non timetur. Unde idem facerem, si secularis ille esset tam probatæ virtutis vel esset in privato sacello &c. quia tunc credibile est, nullam, vel satis modicam turbationem fore.

Quid si Sanctissimum Christi Corpus cadat in manus Sacerdotis, Monialis, Sæcularis?

Respondeo. Licet Pellizzarius, a loquens de manibus Monialis, neget tunc necessitatem lavandi, quia hoc, inquit, esset valde onerosum, tamen ajo, à prædictis lavandas sibi ipsis manus esse, & lotionem in sacrarium effundendam. Ratio est quia nullum, vel satis modicum id onus existimandum erit; nec enim manuum lotio turbationem affert, sicuti afferre barbæ lotionem, modo putavimus. Doctrinam autem Suarii, b quam idem Pellizzarius affert

ibidem, dicentis ea, quæ in Missali proponuntur sub titulo de defectibus, solum esse instructiones quasdam doctrinales, non vero speciales constitutiones inducentes, novam obligationem, & instructiones quidem datas juxta doctrinam probabilem; non tamen magis obligare quam res ipsas, aut doctrinam, in quæ fundantur. Doctrinam, inquam, hanc Suarii approbo, & laudo, sed affirmo, in casu nostro de manibus, reverentiam ipsam sic exposcere, cum ex alia parte turbatio nulla, nec aliud inconveniens, ut dictum est, timeatur.

Hæc satis, nam ex his similia, quæ facile occurrere in dies solent, et tu ipse decernere poteris.

Cap. 9. §. 3. initio post illud, *Sequens Privilegium. Adde.*

Quod nihilominus aliqui affirmant, e non fuisse merum oraculum, sed illi accessisse signaturam Pontificis.

Ibidem n. 4. sine post illud. Ne revocatur. Adde.

Lege Delugo d qui satis stricte hoc privilegium interpretatur & Dianam e qui fere omnino rejicit. Quo autem rationum pondere, factem loquendo de officio, pro quo adfunt illa universalialia verba. *Qui dicit officium per se solus Baldellus olim Romæ Præceptor in Theologia, qui intelligit hoc Privilegium de toto officio.*

a Felice. r. de mon. c. 10. r. 5. subsc. l. a. 241. ap. Dian. p. 10. r. 13. Resp. 49. b Suar. disp. 15. de Euch. sac. c Apud Delug. in Resp. l. 4. du. 17. d Delugo lib. 3. r. 17. dub. 17. e Dian. p. 10 r. 11. Resp. 1. f Nicol. Baldellus 2. lib. 3. de adorat. ad 55. n. 16. officio.

Officio & solum admittere illud renuit ex eo capite, quod putet, esse ex vivæ vocis oraculo, quod tamen fuisse cum signatura Pontificis ex aliquorum sententia, jam vidimus num. 1. Notram prædictam opinionem sequitur, & pluribus probat Sanctior apud eundem Dianam & novissimè latè nostram sententiam probat Tho. Hurtadus b.

a Dian. p. 8
n. 7. Ref. 58.
b Hurt. p. p.
ref. mor. 11.
§. 40.

ADDITIONES AD LIBRUM III.
de Sacrificio Missæ.

Lib. 3. cap. 1. §. 2. num. 2. sine post illud Episcopus possit. Adde.

Quando ex voluntate fundatorum, vel dantium elemosynam pro Missis ea elemosyna data est ad cultum Ecclesiæ, vel Dei, nunquam posse Episcopum reducere, quia jam de illis non potest amplius disponere donans, putat Verricelli contra Leonem, & Castrum. Verum ego hos sequor, non Verricellum. Nam quando in limine fundationis ipse fundator voluit, ut id posset Episcopus, Ecclesiæ judicatur acceptasse juxta eam fundatoris dispositionem. Non igitur nunc disponit donans, quia supponitur mortuus, sed tunc, quando testatus est, & cujus voluntatem accepit Ecclesiæ, &c.

c Verric. tr.
§. 4. mor. 55.

Responsionem S. Congregationis numero præced. allatam absolute, & sine ulla interpretatione amplectitur Diana, alii, meque etiam citato. Lege item Januarium, qui docet, Gubernatores Ecclesiæ non posse reformare Missas ex eo, quod hæreditas facta sit difficultis exactionis, & fere decocta.

Nota illud (ferè) nam si sit omnino decocta, & sine culpa Ecclesiæ perierit, ad nihil Ecclesiæ obligari, dicemus infra §. 3. n. 89.

Dices. Sicuri se habet totum ad totum, sic pars ad partem, sed Sacerdos, seu Ecclesiæ potest totum onus Missarum negligere, si totus census sine sua causâ perierit, ut inferius dicemus §. 3. num. 89. citato. Ergo idem Sacerdos, vel Ecclesiæ poterit partem oneris negligere, si pars census sui perpetui oneris sine sua culpa perierit. Ita discunt contra nos Bordonus, & Aversa citati, sed non excepti à Diana, qui addit, idem probabile putari à Francisco Delugo. Confirmant: quia quilibet potest ad justitiam reducere contractum; si igitur census deficit ex parte, quilibet poterit onus census additum juxta partem, quam per-

cipit, reformare. Quando autem (ajunt hi) Sacra Congregatio prohibuit reductionem Missarum, non prohibuit eam fieri ex vi explicitæ compensationis, sed ex vi dispensationis, quam facere, solum pertinere vult ad Pontificem.

Respondeo, hæc argumenta ostendere quidem debere fieri ejusmodi reductionem, sed non ostendunt, quisnam debeat eam expedire. At potuit S. Congregatio propter bonum commune, & ne detur aosa particularibus personis, vel Ecclesiis, perperam illam reductionem expediendi ad se illam avocare, ut re ipsa clarissimis verbis avocavit, id, quod modo n. 2. vidisti. Ad Confirmationem. Respondeo, concessio antecedente, Neganda est propter eandem rationem Consequentia. neque potest dici, solum vetari à Sacra Congregatione ne id fiat in vim dispensationis, non verò vetari, ne fiat in vim justæ compensationis. Non inquam, hoc dici potest, quia S. Congregatio, ut patet ex ipsius Decreti lectione, non intendit titulum dumtaxat, unde fiat, sed ne ipsa materialis reductio ab alio, quàm à Summo Pontifice fiat.

Eam tamen, sed tamen præscindendo à præsentis Decreto, novissimè exceptam video à Thoma Hurtado, a

Eodem cap. 1. §. 3. num. 25. sine post illud, vide infra cap. 2. §. 1. Adde.

Denique si omnibus expensis, res adhuc remanet dubia, possessio videtur esse pro fundatore, atque a Deo illi debetur præsentiam, tum Applicationem. Lege Alphontum de Leone b Ita etiam latè sustinet Tho. Hurtadus e docens, quando nihil exprimit petens, Missam semper præsumi (nisi contrarium constet) utrumque petere.

Eodem cap. 1. §. 3. num. 53. ipso initio, post illud. Nec timendum decretum. Adde.

(Concurrentibus tamen conditionibus num. 66. dicendis.)

Eodem cap. 1. §. 3. num. 60. sine post illud patitur ut supponimus. Adde.

Dixi de facto vendidit, nam si famulus præstitit aliqua obsequia gratis, animoque liberali vel ex charitate, vel ex pietate, non potest deinde mutare voluntatem, unde nec petere ex Justitia, nec sibi facere poterit compensationem, d Ratio est, quia tunc legitime Dominus possidet illum famulatum, jam sibi liberaliter exhibitum, seu donatum, ergo de jure ab illo justè nequaquam potest.

S. 3. Eodem

a Hurt. p. 2
mor. 11. 8.
num. 369.

b Alph. de
Leon. de
off. Cappel.
q. 8. sec. 8.
c Hurt. p. p.
ref. mor. 11.
2. c. 4. n. 135.

d Bonac.
de Con. r.
d. 3. de loc.
et cond. q.
7. p. 4. n. 20

d Bord. A.
versus apud
Dian. p. 10.
Franc. Delugo.
ref. 116.